

för honom. *K. ut med litet*, hjälpa sig med, lefva af litet. *Han har svårt att k. ut med sina tankar*, att uttrycka dem. — *K. ur takten*, upphöra att hålla takten. *K. ur koncepterna*, se *Koncept*. *K. ur sin förvirring, bestörtning*, upphöra att vara förvirrad, bestört. *K. ur en villfarelse*, upphöra att tro något oriktigt. *K. ur sin skuld*, blifva den qvitt. *K. ur bruk*, upphöra att vara i bruk. — *K. vid, röra, vidröra*, t. ex.: *Kom icke vid mig. Om det komme något vid honom*, om något tillstötte honom. Se äfv. *Vidkomma*. — *K. åstad*, se *Åstadkomma*. — *K. å t.*, se *Åtkomma*. *Vilja k. åt någon*, söka att tillfoga honom ondt. *Han är svår (fam. inte god) att k. åt*, är väl på sin vakt; försvarar sig väl; låter ingen tuka sig; tålt intet skämt. *Det är inte godt att k. åt*, är svårt att få tag i, vinna, ernå. *Låta k. åt sig*, låta någon nalkas sig. *Hon har låtit k. åt sig*, låtit förföra sig. — *K. å t* betyder äfv. komma i sinnet, i tankarna, t. ex.: *När det k-mer åt honom, så super han utan hejd. Jag vet ej, hvad som kom åt honom*. — *K. öfver*, se *Öfverkomma*; äfv. öfverraska, ertappa; äfv. öfverfalla, angripa; t. ex.: *K. öfver en tjuv*; *jag kom öfver honom, under det han höll på att bryta sig in*; *b) Fienden kom öfver dem helt oberedda; en rysning, en darrning, en förskräckelse kom öfver honom*. — *K. öfveréns*, se *Öfverens*. — *V. a.* Bringa, försätta i ett visst tillstånd, orsaka, förmå. *K. någon på fall*, vara orsak till ens fall. *K. en af ell. ur takten*. *K. någon på en tanka*, leda, föra honom derpå. *K. en att gråta, att skratta*. *Hvad har k-mil honom att fatta detta beslut?* — *K. sig, v. r.* *K. sig ell. k. sig före igen*, blifva bättre, tillfriskna. *K. sig före*, hämta sig, sansa sig, återvinna fattning; äfv. repa sig, komma ur en svår ställning, belägenhet; äfv. komma i hjälpligt goda omständigheter, så att man kan berga sig, t. ex.: *En nybeggynare med två tomma händer har icke så lätt att komma sig före*. — *K. sig före med*, taga sig till, företaga, t. ex.: *Han är så slagen af olyckan, att han ej kan k. sig före med något*. — *K. sig till* all. förmå sig till att, t. ex.: *Han kan icke k. sig till att arbeta*. — *K. sig upp*, se ofvanföre *K. upp*. — *K. sig, v. r. impers.* Komma till, förorsakas. *Det k-mer sig deraf, att . . .* — *Kommande*, part. pres. 1) Som kommer. *K. och gående. K. och farande*. — 2) Tillkommande, stundande, blifvande. *Den k. dagen. K. tider, släkten*. — *Kommen*, part. pret. 1) Som kommit, m. m. *Han är nytigen k.* — 2) Härstammande. *K. af kungligt blod. K. af folk*, af god härkomst. — 5) (fam.) *Ill a k.*, illa utsatt, illa deran, i svår belägenhet. — *Af sig k.*, för sig k., se *Afsigkommen*. *Försigkommen*.

KOMMANDITHANDEL, kammändi, m. sing. Handel, som drives på viss ort, för en eller flera köpmän, af en för detta ändamål der särskilt placerad person.

KOMMANDO, kammännö, n. 4. 1) Befäl, anförande. *Truppen står under hans k.* — *Syn*. Se *Befäl*. — 2) (milit.) Befälsord, hvarigenom tillkännagifves, att ett handgrepp, en rörelse skall verkställas. *Exercera efter k.* — 3) Mindre trupp, utskickad för något särskilt ändamål. *Ell k. soldater*. [Co —.]

KOMMANDOFLAGG, kammännöflagg, f. 4. Den distinktionsflagg, som en amiral för å stor-toppen.

KOMMANDOMÅL, kammännödomål, n. 5. Benämning på de riksåreder, konungen afgör, i sin egenskap af högste befälhafvare öfver krigsmakten till lands och sjös.

KOMMANDO-ORD, kammännö-örd, n. 5. Se *Kommando*, 2. [Co —.]

KOMMANDOSTAF, m. 2. pl. — *stafvar*. En rikt utsirad, ungefär en fot lång staf, som fältmarskalkar och kommenderande generaler fordom buro, till tecken af sin värdighet. [Co —.]

KOMMATERA, v. a. 1. Sätta skiljetecken i en skrift. — *Kommaterande*, n. 4.

KOMMATERING, f. 2. 1) Skiljeteckens sättande. — 2) Sättet, huru en skrift är kommaterad. *Riktigt, felaktigt k.* [Co —.]

KOMMENDANT, kammännöant, m. 3. Befälhafvare i stad eller fästning. [Co —.]

KOMMENDERA, kammännödera, v. a. o. n. 1. 1) Föra befälet öfver, anföra. *K. en trupp. Hvem är det, som k-r?* — 2) Beordra till viss tjenstgöring. *K. en trupp till vaktgöring i en stad*. — 3) Utsäga kommandoord. *K. fyr!* — *Kommenderande*, n. 4. [Co —.]

KOMMENDERAD, a. 2. (egentl. part. pass.) Beordrad till viss tjenstgöring. *K. officer, soldat*. [Co —.]

KOMMENDERI, kammännöeri, n. 3. (hist.) Det område, som öfverlemnades åt en enskilt andlig ordensriddare till förvaltning eller förläning. [Co —.]

KOMMENDERING, f. 2. 1) Anförande. — 2) Beordrande. — 3) Till särskilt tjenstgöring beordrad trupp. *En k. soldater*. — Har sammansättningen Arbetskommending. [Co —.]

KOMMENDÖR, kammännödör, m. 3. 1) (hist.) Innehafvare af ett kommanderi. — 2) Riddare i en högre klass af den orden. [Co —.]

KOMMENSURABEL, kammännösurab'l, a. 2. Som kan mätas med samma mått. [Co —.]

KOMMENTARIE, kammännötarie, m. 3. 1) Fortlöpande, lärd förklaring af en skrift genom anmärkningar öfver särskilda ställen deri, öfver ändamål, plan, språk, stil, m. m. — 2) (i plur.) a) Anmärkningar öfver vissa ställen i en bok. — b) (i allm.) Anmärkningar vid en persons yttranden i tal eller skrift. [Co —.]

KOMMENTERA, kammännötära, v. a. 1. Skrifva kommentarie till en bok; med upplysande anmärkningar förse; förklara, utlägga, tolka. — *Kommenterande*, n. 4. o. *Kommentering*, f. 2. [Co —.]

KOMMERCIEL, kammärssiäl, a. 2. Som tillhör eller har afseende på handeln. [Co —.]

KOMMERS, kammärss, m. sing. (fr. *Commerce*, af lat. *Commercium*) Handel, handelsrörelse. — Brukas endast i föraktligt eller skämtsam mening. *Hur går k-en?* [Co —.]

KOMMERSA, kammärssa, v. n. 1. (fam.) Handla, köpa, schackra. — *Kommersande*, n. 4.

KOMMERSE-KOLLEGIUM, kammärsser-kållégium, n. sing. Embetsverk, som handhafver allt hvad som angår handeln, sjöfarten och näringarna i riket. [Co — col —.]

Anm. Man har börjat skriva *Kommers-kollegium*; mindre lämpligt, enär *e* tydligt höres i uttalet, och för öfrigt ordet *Kommers* i svenska språket börjat få en mindre god betydelse.

KOMMERSERÅD, kammärsseråd, n. 5. Benämning på de fyra högsta embetsmännen i kommerskollegium, näst efter presidenten. [Co —.]

KOMMERSPEL, kammärsspel, n. 5. Se *Sällskapsspel*. [Co —.]